

СООБЩНИКИ*В. Брюсову*

Ты думаешь, Голгофа миновала,
 При Понтии Пилате пробил час,
 И жизнь уже с тех пор не повторяла
 Того, что быть могло – единый раз?

Иль ты забыл? Недавно мы с тобою
 По площади бежали второпях,
 К судилищу, где двое пред толпою
 Стояли на высоких ступенях.

И спрашивал один, и сомневался,
 Другой молчал, – как и в былые дни.
 Ты всё вперед, к ступеням порывался...
 Кричали мы: распни Его, распни!

Шел в гору Он – ты помнишь? – без сандалий...
 И ждал Его народ из ближних мест.
 С Молчавшего мы там одежды сняли
 И на веревках подняли на крест.

Ты, помню, был на лестнице, направо...
 К ладони узкой я приставил гвоздь.
 Ты стукнул молотком по шляпке ржавой, –
 И вникло острие, не тронув кость.

Мы о хитоне спорили с тобою,
 В сторонке сидя, у костра, вдвоем...
 Не на тебя ль попала кровь с водою,
 Когда ударил я Его копьем?

И не с тобою ли у двери гроба
 Мы тело сторожили по ночам?

.....
 Вчера, и завтра, и до века, оба –
 Мы повторяем казнь – Ему и нам.

СЪУЧАСТНИЦИ

На В. Брюсов

Нима реши, че старата Голгота
Останала е в дните на Пилат,
Че случващото се в живота
Не се повтаря, няма кръговрат?

Не помниш? Към съдебната палата
Се спуснахме със тебе тичешком,
Там двама пред рояка на тълпата
Стояха на високия балкон.

Единият въпросите задава,
А другият мълчи – все тъй мълчи.
Ти втурна се към стълбите тогава...
А ние „Разпни! Разпни го!“ крещим.

Не помниш? Към върха Той бос вървеше
пред погледите на жени, мъже...
Съблякохме Го – Той все тъй мълчеше,
И Го издигнахме на кръста със въже.

На стълбата стоеше ти отдясно...
Пирона, помня, аз опрях в дланта.
С чука удари ти клина ръждясал
и острието се заби в плътта.

С теб спорихме за Неговата риза
Встрани от Него, никой не видя.
Но плисна в теб, когато Го пронизах,
От Него кръв, примесена с вода.

Не бяхме ли на тялото пазачи
Оная нощ край гроба ти и аз?
.....
Довека двамата сме с теб палачи
и Негови, и на самите нас.

Превод от руски: **Таня Нейчева**

Иван Крамской, *Христос в пустинята*, 1872

БЕЛАЯ ОДЕЖДА

*Побеждающему Я дам белые одежды.
(Апокалипсис)*

Он испытует – отдалением,
Я принимаю испытание.
Я принимаю со смирением
Его любовь, – Его молчание.

И чем мольба моя безгласнее –
Тем неотступней, непрерывнее,
И ожидание – прекраснее,
Союз грядущий – неразрывнее.

Времен и сроков я не ведаю,
В Его руке Его создание...
Но победить – Его победою –
Хочу последнее страдание.

И отдаю я душу смелую
Мое страданье Сотворившему.
Сказал Господь: «Одежду белую
Я посылаю – победившему».

БЯЛА ДРЕХА

*На побеждаващия Аз ще дам бяла дреха.
(Апокалипсис)*

Той ни изпитва, като ни разделя,
Приех аз пратеното изпитание.
Приех смирено тежката повеля –
И любовта. И в любовта – мълчание.

Молитвата ми е все по-безгласна,
Но все по-неотстъпна сила има,
Очакването става по-прекрасно,
А близостта ни – все по-несломима.

На дните пътят е за мен неведом,
Щом всяка твар е Негово създание...
Но искам с Неговата всепобеда
Да победа последното страдание.

На Този, Който болката създал е,
Душата си безстрашна посвещавам.
Защото Бог е казал: „С дреха бяла
Аз този, който победи, дарявам“.

Превод от руски: **Жоржета Чолакова**